

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Fru Marianne Jelved og jeg kan jo under ingen omstændigheder blive uenige om, hvordan systemet fungerer, hvad der er regeringens opgave, hvad der er Folketingets opgave, og hvordan systemet fungerer efterfølgende ved godkendelse i Folketingets Finansudvalg.

Fra konservativ side vil jeg gerne give udtryk for, at vi ønsker, at der er den bredest mulige opbakning til den politik, som regeringen skal føre. Vi har haft nogle finanslovforhandlinger omkring 2002, og de aftaler, der er indgået dér, overholder vi naturligvis til punkt og prikke, men ellers er vores absolutte ønske, at der er så stor opbakning til det, der bliver gennemført, som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det, vi diskuterer, er jo, hvordan man under de kommende forhandlinger vil lægge de økonomiske rammer for kommunerne. Og det, vi har hørt, er, at pengene skal blive i kommunekassen.

Der er jo sket en række nedskæringer på de sociale områder. Når vi har diskuteret nedskæringerne på det sociale område, har bl.a. De Konservatives ordførere på de forskellige lovforslag sagt: Jamen kommunerne har jo stadig en mulighed for at bruge penge.

F.eks. betyder dét, at man skærer beboerråd-giverne væk i udsatte boligområder, at de sociale problemer vil stige, det betyder, at der kommer flere hjemløse. Der har De Konservatives ordfører så sagt: Jamen kommunerne kan jo bare tage sig af den opgave. Men hvor kommer pengene fra til den opgave, når kommunerne samtidig skal beholde pengene i kassen og ikke må bruge dem?

Et meget stort problem i dette land er, at der er for få boliger, at der ikke bygges nogle nye boliger. Hvor skal pengene komme fra til at bygge nye boliger, når regeringen siger til kommunerne, at pengene skal blive i kassen, at der altså ikke må bruges penge på flere boliger?

Kl. 19.15

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Fru Marianne Jelved for en kort bemærkning og derefter hr. Ole M. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg forstod på hr. Knud Erik Kirkegaard, at Det Konservative Folkeparti synes, at det ville være rart, hvis der var bred politisk opbakning til regeringens politik. Nu taler vi om et ganske konkret tema, nemlig kommune- og amtsrådsforhandlingerne. Det skulle ikke undre mig, om Det Radikale Venstre kunne være enig med regeringen i det resultat, der kom ud af de forhandlinger. Det kan man ikke vide på forhånd, men det vil jeg bestemt ikke afvise. Tværtimod forventer jeg næsten, at det med det, der er sagt i dag i hvert fald, vil være tilfældet.

Nu er situationen jo den, at Venstre og De Konservative umiddelbart har flertal med Dansk Folkeparti. Og jeg har ikke fået den opfattelse, at finansloven også omfatter, at Dansk Folkeparti skal stemme for det resultat, regeringen kommer frem til med kommunerne. Men det tror jeg da Dansk Folkeparti vil gøre.

Men uanset om det sker, ville det jo være rart, hvis der kunne blive en reel drøftelse med f.eks. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om disse spørgsmål, også hvis der skal foretages reaktioner efterfølgende. Det er det, jeg gerne vil bede om en tilkendegivelse om: Er det muligt? Jeg går ud fra, at det jo ikke kan være Dansk Folkeparti, der forhindrer det.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg synes, at det var et befriende klart og principielt og fornuftigt indlæg, hr. Kirkegaard kom med, nemlig at aftaler skal holdes, og at der skal være styr på økonomien, og at kommunernes økonomi, som udgør så stor en procentdel af den samlede offentlige økonomi, ikke kan være frit svævende i luften i forhold til regeringens politik, hvis en regering skal have nogle muligheder for at regere dette land økonomisk. Det kan jeg sagtens forstå.

Men når det har slået fejl i flere år, forstår jeg ikke, – det kan hr. Knud Erik Kirkegaard måske svare på, og fru Jelved kan derefter supplere som ordfører – hvordan man skal kunne forvente, at det skal kunne holde. Det er det, jeg synes er problemet, altså at en KL-formand eller en KL-bestyrelse kan forhandle på 275 kommuners vegne, som er vidt forskellige, og som hver især sikkert føler sig under pres på vidt forskellige måder. Hvordan skulle man få dem til at marchere i takt og acceptere, at hvis der er nogle, der har problemer, så må vi så være lidt mere forsigtig